

קינות לאורך הדורות Generational Kinnot

Rabbi Meirav Kallush

רבי אלעזר בירבי קליר

איכה תפארתתי מראשותי השליכו. וכןגד פסא הכבוד צלם המליכו. בחללי תנאי אשר חוזי נמלכו. ונם אם בחקתי תלכו:
למה תריבו אלי פלכם. חזקו עלי דבריכם. מידיכם היתה זאת לכם:
בלע שופטי במועצות עותם. ופנים הסתיר מהם פשר עותתם. ויזמר לאבק מטרים להבעיתם. חלף ונתתי גשמיתם בעתם:

.....
תקרא איד עוללת על אדמוני. לטחפו ולשפסו שבעתים כאוני. תהם צרי בצאת קול מארמוני. פנהמתי בריב והלכתי אף אני:
אף אני לכד ביקש שרון. ערבה שמחה והשבית חרון. לארץ אשב ואהגה בגרון. איכה ישבה חבצלת השרון:

Rabbi Elazar Hakalir

O How they have thrown My splendor from my head, when they enthroned an idol correspond to my throne of glory. When they (Israel) defiled the condition, my prophets have advised and said, if you will follow my decrees. Why do you all quarrel with me. Your words have come strongly against me, from your own hands has this befallen you?

He swallowed up my judges because of their perverted advice and he concealed his countenance from them when he saw their perverseness. He turned their rain to dust to frighten them instead of fulfilling the blessing.

.....

Designate a day of doom for the red one (edom) as you did. To eradicate him and to slash him seven times more than my pain. Confound my tormentors when the cry goes forth from my palace, as I was shocked by the rebuke, and I will also go against you.

I have also been trapped in the snare of drunkenness. Only after my joy was confounded. Did anger subside, I will sink down to the earth and murmur in my throat: 'O how the Rose of Sharon sits'

מי יתן ראשי מים. רב קלונימוס יהודה

מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי, ואבכה כל ימותי וילי, על חללי טפי ועוללי, ויששי קהלי, ואתם ענו אבוי ואוי ואלי, ובכן בכה בכה רב והרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב

ודמוע תדמע עיני ואלכה לי שדה בוכים, ואבכה עמי מרי לבב הנבוכים, על בתולות היפות וילדים הרפים בספריהם נכרכים, ולטבח נמשכים, אדמו עצם מפנינים ספירים ונפכים, כמו טיט חוצות נדשים ונשלים, סורו טמא קראו למו מלקרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב.

ותרד עיני דמעה ואילילה ואנודה, ולבכי ולחגר שק אקרא להספידה, מפז יקרה וזהב חמודה, פנימה כבודה כבוד כל כלי חמודה, ראוה קרועה שכולה וגלמודה, התורה המקרא המשנה והאגדה, ענו וקוננו זאת להגידה, אי תורה תלמיד והלומדה, קלא מקום מאין יושב חרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב.

ועפעפי יזלו מים דמע להגירה, ואקונן מר עלי הרוגי אשפירה, בשני - בשמונה בו, ביום מרגוע הזקרה, מרגוע לרגוע נחלפו להבעירה, נהרגו בחורי חמד ויששי הדרה, נאספו יחד נפשם השלימו במורא, על יחוד שם מיחד יחדו שם בגבורה, גבורי כח עושי דברו למהרה, וכהני ועלמי נגועו פלהם עשרה, ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה, קהלות הקדש הריגתם היום בזכרה, קהל ורמיזא בחונה ובחורה, גאוני ארץ ונקי טהרה, פעמים קדשו שם המיחד במורא, ובקשרים ושלשה בחדש זיו לטהרה, ובחדש השלישי בקריאת הלל לשוררה, השלימו נפשם באהבה קשורה, אהימה עליהם בבכי ילל לחשרה, כלולי קתר על ראשם לעטרה, ועל אדירי קהל מגנצא ההדורה. מנשרים קלו מאריות להתגברה, השלימו נפשם על יחוד שם הנורא, ועליהם זעקת שבר אשערה, על שני מקדשי יסודם פהיום ערערה, ועל חרבות מעט מקדשי ומדרשי התורה, בחדש השלישי

בשלישי נוסף לדאבון ומאירה, החדש אשר נהפך ליגון וצרה, ביום מתן דת סברתי להתאשרה, וביום נתינתה כמו כן אז חזרה, עלתה לה למרום למקום מדורה, עם תיקה ונרתיקה והדורשה וחוקרה, לומדיה ושניה באישון כמו באורה, שימו נא על לבכם מספד מר לקשרה, כי שקולה הריגתם להתאבל ולהתעפרה, כשרפת בית אלהינו האולם והבירה, וכי אין להוסיף מועד שבר ותבערה, אין להקדים זולתי לאחרה, תחת כן היום לנתי אעורה, ואספדה ואילילה ואבכה בנפש מרה, ואנחתי כבדה מבקר עד ערב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב

My head be water. Rabbi Kalonymus

Would that my head be water, and my eye fount of flowing tears, that I might spend all my days and nights in weeping, for my slaughtered children and infants, and for the venerable oldsters in my congregation. I call upon you all to respond to my cry 'Vay! Ay! Woe! And cry profusely and intensify your weeping.

Over the house of Israel and over the nation of Hashem, because they have fallen by the sword.

My eyes shall be filled with copious tears, and I shall get me to the weeper's field. I shall arouse the bitter of heart, the confounded ones, to weep with me over the beautiful maidens and the tender lads wrapped in their scrolls and dragged to the slaughter. Their appearance was ruddier than rubies, more dazzling than sapphires and gems, yet they were trampled and discarded like the mud in the streets? Turn away from the unclean (Jew) they called to each other, lest they come too close.

Over the house of Israel and over the nation of Hashem, because they have fallen by the sword.

My eyes will shed tears and I will wail and thus bestirring friends to comfort me and I will call them to cry, to don sackcloth and to eulogize that is more precious than fine gold, more desirable than gold, whose glory is concealed within honor as most cherished vessel, and now I see it ripped, desolate and no one dwells therein.

Over the house of Israel and over the nation of Hashem, because they have fallen by the sword.

Water will stream from my eyelids, running over with tears, as I bitterly bemoan the slain victims of Speyer. It happened on the eighth day of the second month (Iyar) on the day of tranquility (the Shabbat). My calm was transformed into a destructive tempest. Pleasant young men were murdered with splendid, venerable oldest. They assembled together and decided to surrender their souls in reverence, for the unification of the One and Only Name, they declared the unity of God with fortitude. Strong warriors swift to fulfill his words? And my ministers and my youth expired – altogether they murdered ten. In my bitter agony and sadness, I compose elegies as I remember today the murder of the holy congregations. The community of Worms, proven and chosen. Talmudic masters of the land, their purity unsullied, twice they sanctified the One and Only Name in reverence. On the twenty-third day of the month of Ziv (Iyar) they were purified, and in the third month (Sivan) while reciting the Hallel in song, they surrendered their soul, bound up with love. I moan over them with a wailing cry, saturated with tears those adorned with a perfect crown upon their heads. For the towering personalities of the distinguished community of Mainz, quicker than eagles, stronger than lions they surrendered their souls while declaring Gods unity and his awesome name. For them I will scream out a shattering cry, over my two temples whose foundations were destroyed on this day and for the ruins of my miniature sanctuaries and house of Torah study. In the third months on the third day more misery and misfortune were added. In this month which was turned into agony and grief. I had hoped that on the day the law was given (Shavuot) I would renew my fortune, but in the very day it was given it was returned. It arose on high, its dwelling place, together with its cover and its case, its expounder and its examiner, those who study it and reviewed it in the darkness of night as by the light of day Please take to your hearts to compose a bitter eulogy, because their massacre is deserving of mourning and rolling in dust as was the burning of the house of our God, its hall and its palace. However, we cannot add a new day of mourning over ruin and conflagration, nor may we mourn any earlier – only later. Instead today, I will arouse my sorrowful wailing, and I will eulogize and wail and weep with a bitter soul, and my groans are heavy from morning until evening.

Over the house of Israel and over the nation of Hashem, because they have fallen by the sword.

שאל'י שרופה באש לשלום אבליך המתאווים שכן בחצר זבל'ך:
השואפים על עפר ארץ והפואבים המשתוממים עלי מוקד גליל'ך:
הולכים חשכים ואין נגה, וקיים לאור יומם, עליהם אשר יזרח ועל'ך:
ושלום אנוש נאנח, בוכה בלב נשבר תמיד מקוון עלי צירי חבל'ך:
ויתאוון כתנים ובנות יענה ויקרא מספד מר בגלל'ך:
איכה נתונה באש אוכלה תאכל באש בשר ולא נכוז זרים בגלל'ך:
עד אן עדינה תהי שוכנה ברב השקט ופני פרחי הלא כסו חרל'ך:
תשב ברב גאון לשפט בני אל בכל המשפטים ותביא בפליל'ך:
עוד תגזר לשרף דת אש וחקים ולכן אשרי שישלם לך גמול'ך:
צורי בלפיד ואש הלבועבור זה נתנה כי באחרית תלהט אש בשול'ך:
סיני הלקן בר בחר אלהים ומאס בגדולים וזרח בגבול'ך:
להיות למופת לדת כי תתמעט ותרד מקבוצה והן אמשל משל'ך:
משל למלך אשר בכה למשתה בנו צפה אשר יגוע כן את במל'ך:
תחת מעיל תתפס סיני לבושך בשק תעטה לבוש אלמנות תחליף שמל'ך:
אוריד דמעות עדי יהיו כנחל ויגיעו לקברות שני שרי אציל'ך:
משה ואהרן בהר ההר ואשאל ה'יש תורה חדשה בכך נשרפו גליל'ך:
חדש שלישי והקשר הרביעי להשחית חמדתך וכל יפי כלי'ך:
גדע ללווחות ועוד שנה באולתו לשרוף באש דת הזה תשלום כפל'ך:
אתמה לנפשי ואיך יערב לחכי אכל אחרי ראותי אשר אספו שלל'ך:
אל תוך רחובה כנדחת ושרפו שלל עליון אשר תמאס לבוא קהל'ך:
לא אדעה למצא דרך סלול'ך היו אבלות נתיב ישר מסל'ך:
ימתק בפי מדבש למסה במשקה דמעות ולרגלי היות כבול כבל'ך:
יערב לעיני שאב מימי דמעני עדי כלו לכל מחזיק בכנף מעיל'ך:
אה יחרבו בך דתם על לחי עבור כי נכמרו רחמי לנדד בעל'ך:
לקח צרור כספו הלק בדרך למרחוק ועמו הלא נסו צלל'ך:
ואני כשכול וגלמוד נשארתי לבד מהם כתרן בראש הר מגדל'ך:
לא אשמע עוד לקול שרים ושרות עלי כי נתקו מיתרי תפי חליל'ך:
אלבש ואתפס בשק כי לי מאד יקרו עצמו כחול ירביון נפשות חלל'ך:
אתמה מאד על מאור היום אשר יזרח אל כל אבל יחשיך אלי ואל'ך:
זעקי בקול מר לצור על שברונך ועל חל'ך ולו יזכר אהבת כלול'ך:
חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצתה לחלק וספתה את תלול'ך:
כימות ענותך ונחמך צור וישיב שבות שבטי ישרון וירם את שפל'ך:
עוד תעדי בעדי שני ותף תקחי תלכי במחול וצהלי במחול'ך:
ירום לבבי בעת יאיר לך צור ויגיה לחשך ואירו אפל'ך:

Consumed by fire. The Maharam from Rotenburg

(Law) that has been consumed by fire,
I seek the welfare of those who mourn for you
Of those who yearn to dwell in the court of your habitation.
Of those who gasp (as they lie) in the dust of the earth,
Who grieve and are bewildered over the conflagration of your parchments
They grope in the dark,
Bereft of light
Indeed they wait for the daylight that will shine upon them and upon you.
(Seek too) after the welfare of one who sighs and weeps with a broken heart
who bewails increasingly the pangs of your agony
and who howls like jackals and ostriches
and cries out bitter lamentation for your sake;
how was it that (you O Law), given (by God),
the consuming Fire,
should be consumed by fire of mortals,
and that the heathens were not singed through your burning coals?

How long willy you lie (resting)
 In profound tranquility,
 O lover of pleasure,
 While the faces of my young ones
 Are covered with nettles?
 You sit in arrant haughtiness
 To judge the sons of God in every cause
 And bring (us) before your tribunal.
 Moreover, you even decreed the burning of the edicts and the statues with fire,
 Therefore, blessed be he,
 Who shall requite you.
 O (my Holy Law), was it for this that my Creator delivered you with lightning and fire,
 That at the end fire should blaze upon your skirt?
 O Sinai, is it for this that God rejecting the loftier (peaks),
 Has chosen you, and (his glory) has shone in your confines?
 (Was that) to be an omen,
 that the Law would (one day) be humiliated and descend from its glory?
 Behold, I will tell you a parable.
 The parable is of a king who wept at his son's wedding feast, (for) he foresaw that he would die;
 Such was your fate, foretold in your own words.
 O Sinai, instead of putting on a (noble) mantle, cover yourself with sackcloth,
 Change your garments (and) put on widow's clothes!
 I will shed tears until they swell as a stream,
 And reach the graves of your two noble chiefs,
 And I will enquire of Moses and Aaron,
 (who were) o Mount Hor:
 "Is there a new Law, is that why they burnt your columns?"
 In the third month (Israel was exalted) and the fourth turned conspirator to destroy your objects of delight,
 and all the perfection of your beauty. (Titus) mutilated the Tablet of stone and even repeated his folly by
 burning the Law in fire. Is this the double reward? My soul is amazed – How can ever again flood be
 sweet to my palate after my beholding what your plunderers have gathered? Men whom you have
 rejected from entering your assembly, burnt the spoil of the Most High in the midst of the market-square,
 like (the fabric of) a condemned (city). I can no more find any paved way for the path (which led) straight
 (to the)highway is obscured. The tears mingled with my drink shall be sweet than honey, indeed would
 that you shackles be tied on my own feet. Let it be pleasant for my eyes to absorb the waters of my
 tears, til (the wise men) who clung fast to your apron strings were gone. But they would dry up (as soon)
 as they run down my cheeks, for my heart yearns over the wanderings of your (Divine) Master. He took
 his treasure with him, (and when) he went far away did not your (protecting) shade vanish?
 And as for me, alone without your great ones, I remain bereaved and forlorn, like a sole beacon on top of
 the mountain. No more do I hear the voice of singing men and singing women, for the strings of your
 (wind) instruments are snapped. I will clothe and cover myself with sackcloth, for your slain ones, whose
 lives were so very dear to me, have multiplied more (numerous)than the sand. I am indeed astonished
 that the day's luminary shines (bright) in all (directions), but to me and you it grows darkness. O cry to the
 Rock with a bitter voice, for your catastrophe and your anguish; O that he would remember the love of
 your betrothal day! Gird on garments of sackcloth for that devouring (fire) that burst forth to divide you
 (into many portions), and has utterly swept away your store (of tradition). May the Creator comfort you
 according to the days of your affliction, and may he restore the captivity of the tribes of Yeshurun, and
 raise you meek ones (from their lowliness). You will gain adorn yourself with ornaments of scarlet; you will
 take up timbrel and lead the circling dance, and rejoice in your revels. Then shall my heart be uplifted at
 that time when your Creator will afford you light, will brighten your darkness and illuminate your
 (sorrowing) gloom.

אלי, אלי נפשי בכי וזעקי בת ישראל מספד שאי והתפחי אכלה האש בישראל
על טבח עם אשר הוכן יסורי שכול אשדות דמים זקן גם טף לא רוחם על עקדה קרבן תמים
על עוללים גמולי חלב המרוטשים לפי צורים ועל דמם אשר זב בראש חוצות לעין הורים
על הקהלות השוממות ועל חורבן מקדשי אל יקודי להב שלהבות ערי פאר בישראל
עלי דורות אשר נגדעו דמי אבות על דמי בנים בגיא אושביץ תמו גנעו עלי מוקדות הכבשנים
עלי קלואים חגורי שקהנמקים ברבבותיהם בטרבלינקי ומידנק ואין מלקט עצמותיהם
עלי קרונות צפופי אדם אשר רופדו גפרית וסיד צחי צמא ככלות נפשם צעקו מים ואין מושיט
עלי בנות אשר עולפו רעיות בנפשו שלחו ידן צ"ג הטהורות יחדיו נספו ולא חולל תם כבודן
עלי קפואים בשדות שלגים ילדים רפים בחיק אמהות ועל קדושים השואגים קבורי חיים מתוך בורות
עלי גוילים המחוללים בידי נאצים מנאצי אל טרופים קרועים ומגאלים בין אשפותות ואין גואל
על צדיקים עגנו עולם נדיבי עם הוגי תורה בתאי רעל נחנק קולם נפלה כבתה המנורה
עלי נער פרחי העם חלוצי קרב, כפירי מרי מול זדונים שופכי הדם השתלהבו רשפי חרי
על נהרות דם ובכי נקמת ברית בלב שמורה בקרב גטו ללא רהי נחשף העז טמיר גבורה
עלי קדוש השם ועם ועל נקמת דם טהורים בתעצומות מסרו נפשם לחמו נפלו הגבורים
עלי גבור על במותי עד כנר תמיד בהוד זרחים כל נטף דם קרבן לשד נזכר עד נצח נצחים
על שבר עם נשא קינה כבולי יגון עטויי שואה הלנצח תאפיל שנאה ולא תפרשׁ הַנְּגָה
ראה אלהים עורי צפד נפל לבי שונאי קמים הקשיבה שועי חישה מפלט הצילה נפשי מאנשי דמים

Eli Eli Nafshi Bechi, Yehuda Bialer Warsaw 1945

My G-d, my G-d, my soul weeps and cry out, daughter of Israel, raise a cry and a lament for a fire has consumed in Israel.

For the destroyed communities, and for the destruction of the sanctuaries of G-d gone up in fiery flames the cities of the glory of Israel.

For the babes, weaned from breast, split upon the rocks and for their blood that flowed in public, before the eyes of their parents.

Woe about the train cars, cramped with people, spread with sulfur and pitch, those parched with thirst, as their souls departed, shouted for water, but nobody gave.

Woe about those frozen on the snowy fields, young children in the bosom of their mothers
And on the martyrs who shout out buried alive in pits.

Woe for the righteous tortured in this world the princes of the nation who toil in Torah all were suffocated in the gas chambers the menorah fell and was extinguished.

Woe about the martyrdom to G-d and the nation and the revenge of the blood of the martyrs with strength they gave up their souls they fought and fell the deaths of the brave.